

JUSTITISMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Grønlandsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 21. marts 2016
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: André Dybdal Pape
Sagsnr.: 2016-0032/09-0014
Dok.: 1897084

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 26 (Alm. del), som Folketingets Grønlandsudvalg har stillet til justitsministeren den 2. marts 2016. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anja Chemnitz Larsen (IA).

Søren Pind

/

Jakob Lundsager

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 26 (Alm. del) fra Folketingets Grønlandsudvalg:

”Er ministeren enig med Naalakkersuisut i (som det fremgår af indstillingen til forslaget om kongelig anordning om overgang til Persondataloven), at Grønland ikke har status som sikkert tredjeland i relation til EU's persondatadirektiv? Hvis ja, kan ministeren så gøre rede for, hvilke tiltag Datatilsynet har taget for at sikre Persondatalovens § 27 overholdt i forbindelse med overførsel af persondata fra Danmark til Grønland?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelse af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Datatilsynet, der har oplyst følgende:

”Overførsel af personoplysninger til tredjelande kræver et særskilt hjemmelsgrundlag i persondatalovens¹ § 27. Bestemmelsen, der har baggrund i databeskyttelsesdirektivets² artikel 25 og 26, gælder både ved *videregivelse* af personoplysninger til en anden dataansvarlig, ved *overladelse* af personoplysninger til en databehandler samt ved *intern brug*, f.eks. inden for en koncern.

Ved et tredjeland forstås en stat, som ikke indgår i Det Europæiske Fællesskab, og som ikke har gennemført aftaler, der er indgået med Det Europæiske Fællesskab, og som indeholder regler svarende til databeskyttelsesdirektivet – det vil sige de såkaldte EØS-lande, jf. persondatalovens § 3, nr. 9. Dette betyder, at f.eks. Norge og Island ikke er at betragte som tredjelande, men at Grønland og Færøerne skal betragtes som tredjelande.

Det må som udgangspunkt kun overføres oplysninger til et tredjeland, hvis dette land sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, jf. persondatalovens § 27, stk. 1.

Efter persondatalovens § 27, stk. 2, skal vurderingen af, om beskyttelsesniveauet i et tredjeland er tilstrækkeligt, ske på grundlag af samtlige de forhold, der har indflydelse på en overførsel, herunder navnlig oplysningernes art, behandlingens formål og varighed, oprindelseslandet og det endelige bestemmelsesland,

¹ Lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger med senere ændringer.

² Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesdirektivet).

samt de retsregler, herunder regler for god forretningsskik og sikkerhedsforanstaltninger, som gælder i tredjelandet.

Ud over den mulighed, som Datatilsynet har efter persondatalovens § 27, stk. 2, til at foretage en vurdering af databeskyttelsesniveauet, kan Europa-Kommissionen i medfør af artikel 25, stk. 6, i databeskyttelsesdirektivet, fastslå, at visse lande sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau og derved udgør et såkaldt sikkert tredjeland. Denne mulighed har Europa-Kommissionen benyttet i forhold til en række lande.³ Grønland er ikke et af de lande, der anses for et sikkert tredjeland.

Det følger endvidere af persondatalovens § 27, stk. 4, at Datatilsynet kan give tilladelse til, at der overføres oplysninger til tredjelande, som ikke er sikre i persondatalovens § 27, stk. 1, forstand, såfremt den dataansvarlige yder tilstrækkelige garantier for beskyttelse af de registreredes rettigheder. Det kan fastsættes nærmere vilkår for overførslen.

Overførsel til tredjelande, som ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, vil endvidere bl.a. kunne ske uden tilladelse fra Datatilsynet, hvis den anvendte kontrakt er i fuld overensstemmelse med Europa-Kommissionens standardkontraktbestemmelser, jf. persondatalovens § 27, stk. 5. Er der ændret i standardkontrakten, skal Datatilsynets tilladelse fortsat indhentes.

Herudover kan der i medfør af persondatalovens § 27, stk. 3, overføres personoplysninger til et tredjeland, der ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, hvis én af undtagelserne i bestemmelsen er opfyldt. Herefter kan overførsel bl.a. ske med den registreredes udtrykkelige samtykke, jf. stk. 3, nr. 1, eller hvis overførslen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en aftale mellem den registrerede og den dataansvarlige, jf. stk. 3, nr. 2.

Det følger endvidere af persondatalovens § 27, stk. 6, at overførsel af personoplysninger til tredjelande altid skal ske inden for rammerne af persondataloven. Dette indebærer bl.a., at der skal være hjemmel til behandlingen i lovens kapitel 4, og at reglerne

³ Se Datatilsynets hjemmeside for liste over sikre tredjelande:
<http://www.datatilsynet.dk/erhverv/tredjelande/sikre-tredjelande/>

for anmeldelse iagttages. Man skal således både have hjemmel til overførslen og behandlingen i øvrigt.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvilke tiltag Datatilsynet har taget for at sikre persondatalovens § 27 overholdt i forbindelse med overførsel af persondata fra Danmark til Grønland, skal Datatilsynet bemærke, at det er den dataansvarlige myndighed eller virksomheds ansvar, at behandling af personoplysninger sker under iagttagelse af persondataloven.

Herudover kan Datatilsynet oplyse, at tilsynet fører tilsyn med enhver behandling, der omfattes af persondataloven, idet Domstolsstyrelsen dog fører tilsyn med behandling af oplysninger, der foretages for domstolene, jf. persondatalovens § 55, stk. 1.

Det følger endvidere af persondatalovens § 56, at Datatilsynet udøver sine funktioner i fuld uafhængighed.

Ved udarbejdelse af bekendtgørelser, cirkulærer eller lignende generelle retsforskrifter, som har betydning for beskyttelsen af privatlivet i forbindelse med behandling af oplysninger, skal der indhentes en udtalelse fra Datatilsynet, jf. persondatalovens § 57.

Datatilsynet påser af egen drift eller efter klage fra en registreret, at behandlingen finder sted i overensstemmelse med persondataloven og regler udstedt i medfør af loven, jf. persondatalovens § 58, stk. 1. Det fremgår endvidere af samme bestemmelses stk. 3, at tilsynet i særlige tilfælde kan forbyde eller suspendere overførsel af personoplysninger, som er omfattet af § 27, stk. 5.

Datatilsynets virksomhed er i høj grad baseret på rådgivning til og vejledning af offentlige myndigheder, virksomheder og private. Tilsynet er i persondataloven imidlertid også tillagt en række beføjelser til at meddele forbud og påbud samt træffe bindende afgørelser mv., jf. reglerne herom i lovens §§ 59, 60 og 62.

Datatilsynet kan f.eks. i medfør af lovens § 59 påbyde en privat dataansvarlig at ophøre med en behandling, der ikke må finde sted efter persondataloven, og at berigtige, slette eller blokere

bestemte oplysninger, som er omfattet af en sådan behandling. Tilsynet kan endvidere forbyde en privat dataansvarlig at anvende en nærmere angiven fremgangsmåde i forbindelse med behandlingen af oplysninger, hvis tilsynet finder, at den pågældende fremgangsmåde medfører en væsentlig risiko for, at der behandles oplysninger i strid med loven.

I forhold til offentlige myndigheder træffer Datatilsynet bindende afgørelser i de sager, der er opregnet i persondatalovens § 60, stk. 1, mens tilsynet i andre tilfælde afgiver udtalelser over for den dataansvarlige myndighed.

Datatilsynet kan af både offentlige myndigheder og private dataansvarlige kræve enhver oplysning, der er af betydning for dets virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold falder ind under lovens bestemmelser. Datatilsynet har endvidere en række muligheder for at gennemføre inspektioner hos offentlige og private.

Hertil kommer, at overtrædelse af persondatalovens regler i vidt omfang er strafsanktioneret, ligesom undladelse af at efterkomme Datatilsynets afgørelser i en række tilfælde er strafbart, jf. nærmere herom lovens § 70.”